

بتن با نگاه به مواد اولیه آن به عنوان یک ماده "سبز" تعریف می‌شود. چرا که اجزای سنگدانه‌ی آن از تکه‌های سنگ جدا شده از زمین، به صورت ریز خرد شده و با چند مواد خام دیگر و آب در هم آمیخته می‌شود و در نهایت این مخلوط در هر کجا که نیاز باشد، استفاده می‌شود.

پس به لحاظ مواد خام سازنده، بتن سازگار با محیط زیست است. اما مسائل مربوط به استخراج صنعتی مصالح، اختلاط مواد و البته موارد استفاده از بتن است که باعث می‌شود دیگر دوستدار محیط زیست نباشد.

برخی از انواع بتن برای محیط زیست مناسبتر است. به عنوان مثال، بتن نفوذپذیر یا متخلخل که دارای تخلخل بیشتری بوده و به آب اجازه عبور می‌دهد. این امر خطر سیلاب ناشی از باران شدید را کاهش داده و اجازه می‌دهد آب به زمین نفوذ کند تا درختان و گیاهان به آن دسترسی داشته باشند. همچنین جهت کاهش استفاده از مواد اولیه، برخی از سنگدانه‌های موجود در بتن را می‌توان از منابع بازیافتی تهیه نمود، مانند آوار ناشی از تخریب.

گرچه گاهی بتن از نظر زیست محیطی بد شناخته می‌شود، اما بدلیل استحکام، دوام و طول عمر بالا به ندرت نیاز به تعویض یا ترمیم دارد. این بدان معناست که تولید و ساخت بتن تأثیرات زیست محیطی کمتری نسبت به سایر مصالح دارد.

ساختمان سبز در واقع ایده‌ی ساخت خانه و ساختمانهای موردنیاز ماست که بدون کاهش منابع برای نسل‌های آینده انجام می‌پذیرد. در دنیای جدید ساختمان‌های پایدار، اطلاعاتی مربوط به استحکام، دوام و ماهیت نابود نشدنی بتن به عنوان یک مصالح ساختمانی توانمند در حال ظهور است.